WEEKBLAD

PEP

Nr. 48 30 NOV. 1968

35 ct. per week; losse nrs. 45 ct.
België 7 fr.

MICHEL VAILLANT WEER OP DE BAAN!

pag 26-27

6

10

Dat moet ik Pep schrijven

Ik zou graag willen dat er wat over dieren in PEP kwam. Bijvoorbeeld over hoe je gupvissen en parkieten moet kweken. Dat zou makkelijk eens in de plaats van motorcross kunnen.

Hans Waardenburg,
Rotterdam

Volgens mij heeft Paul van Voort een fout gemaakt door PEP te schrijven dat de plaat in PEP 28 niet Walter Godefroot, maar een zekere Klaas Flandria is. Als Paul weer eens een brief naar PEP schrijft, moet hij niet de reinste onzin verkopen. Waar blijft overigens Jan Janssen?

Robin Bruinsma,
Hoensbroek

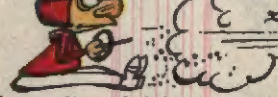
U schrijft dat honkbal een sensatiesport is, maar dat is beslist niet waar. Ik ben zelf bij een honkbalvereniging uit Enschede (Tex Town Tigers) en ik kan zeggen dat het een spannende en een mooie sport is. Ga maar eens kijken, beste PEP-lezers.

R. Oosterveld,
Enschede

In PEPpost 37 schrijft een zekere Eric Bos uit Scheemda dat Ajax niks is. Dat ben ik helemaal niet met hem eens. Keizer is stukken beter dan Moulijn!

Jan Geert Limburg,
Oldemarkt

Als er ooit een brief was waar ik het NIET mee eens was, was het wel die van Th. van Rijn uit Hardenberg in PEP 37. PEP heeft er met geen woord over gerept dat de MIURA de snelste wagen van Italië is, laat staan van de wereld. En wat die opmerking van P. Groenendijk uit Bodegraven betreft: vergeleken bij een gewone auto van rond de 7500 gulden, ligt de Miura inderdaad rotsvast op de weg. En verder is PEP goed, behalve Mick Tangy.

Walter van Donselaar,
Haarlem

Wilt u mij het plezier doen een PEPplaat te plaatsen over de grotten van Lascaux?!

Jan Berkenbosch,
Meppel

Die jongedame uit Eindhoven, Erica van der Plas, moet voortaan, voordat ze iets schrijft, zeker weten dat het waar is wat ze schrijft. De kiwi komt namelijk nog steeds voor in Nieuw-Zeeland en is dus nog niet uitgestorven.

Fred Wendel,
Rotterdam

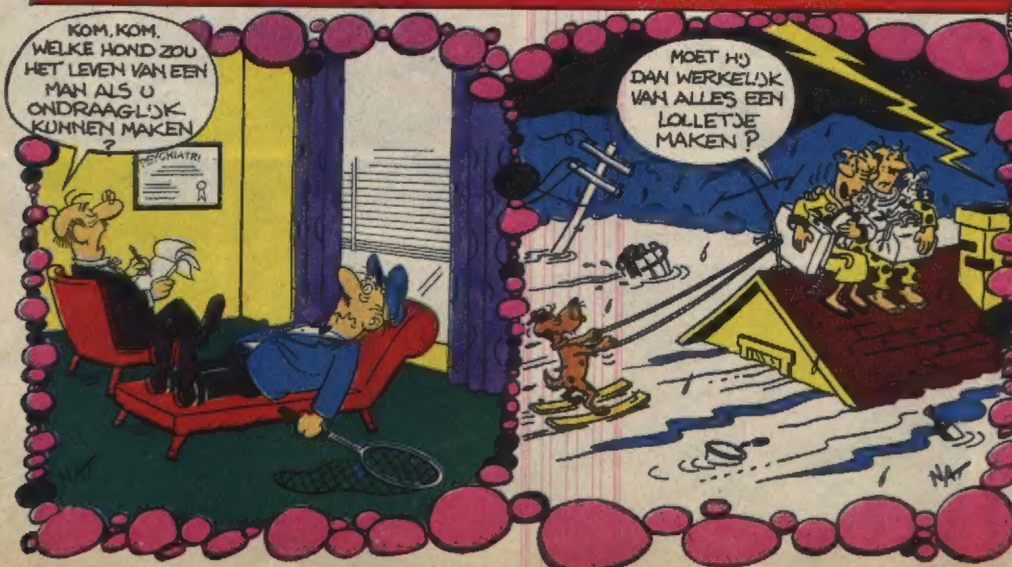
Hier een korte handleiding voor de betere pop met een Hoofdletter. Luister naar Jimmy Hendrix, wijlen Cream, Pink Floyd, Nice Doors, Jefferson Airplane, Country Joe en Fish, Velvet Underground, Iron Butterfly, Bijzonder aardige Hollandse groepjes zijn Cuby en de Blizzards, Dragonfly, Cirkus.

De volgende radioprogramma's kan ik aan de intelligente liefhebbers aanraden: Superclean Dream Machine (woensdag 16 tot 18 uur Hilversum III); Help (vrijdag 13.30 tot 14.00 uur Hilversum III); Hee (vrijdag 18.20 tot 19.00 uur Hilversum I). Leve de Kersesjem en de Heikrekels.

Herman Stevens,
Rotterdam

PAKT IEDEREEN

HOUDT ZICH AAN DE MORELE EUROPRESSJUNIOR CODE

PEP. Uitgave van De Geïllustreerde Pers N.V., Stadhouderskade 85, Amsterdam, Postbus 497. **Abonnementsprijs** voor Nederland 35 cent per week of f 4,55 per 13 nummers; voor buitenland worden prijzen en condities op aanvraag gaarne verstrekt. **Losse nummers** 45 cent. **Telefoonnummer** voor vragen en mededelingen van abonnees: 020-729788. **Girobetaling:** indien U het blad per post onder adresband ontvangt, op postgirorekening 330021 van Pep, Amsterdam, bij voorkeur door middel van de stortings/overschrijvingskaart die U wordt toegezonden. **Adresverandering** drie weken tevoren opgeven met vermelding van het oude en nieuwe adres en wijze van ontvangst (post of wederverkoper) aan Pep, afd. abonnementen, postbus 497, Amsterdam. **Verdeler voor België:** N.V. Tijdschriften Uitgevers Mij., Van Schoonbekestraat 34-38, Antwerpen, telefoon 38.23.80. Prijs per nummer 7,— F. Franco per post. Per kwartaal 91,— F, per half jaar 182,— F, per jaar 364,— F, te voldoen op P.R. 834.05 van N. V. TUM - Antwerpen. **Attentie:** zonder schriftelijke toestemming van de uitgeefster is het verboden dit blad op te nemen in of ter beschikking te stellen van een leesportefeuille.

Obelix' eetlust neemt schrikbarend af en Asterix maakt zich zorgen om zijn vriend. Obelix blijkt verliefd . . . ! En daar moet iets aan gedaan worden . . . .

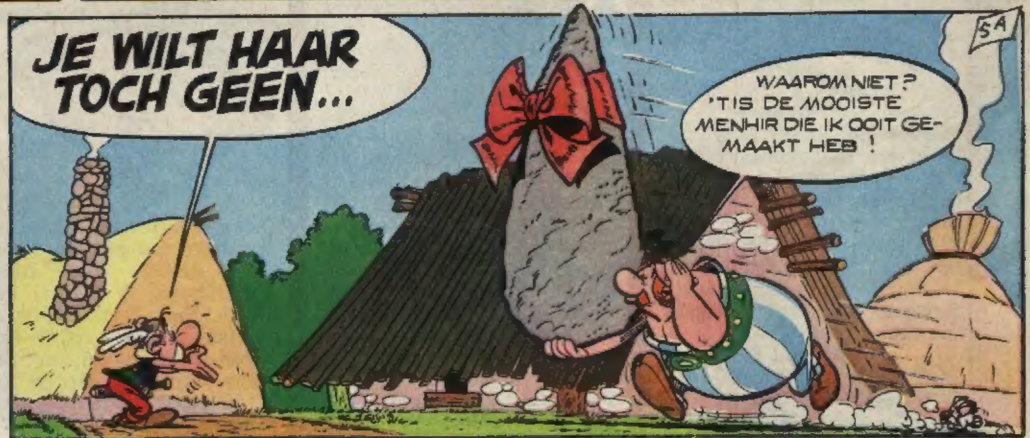
Asterix en het

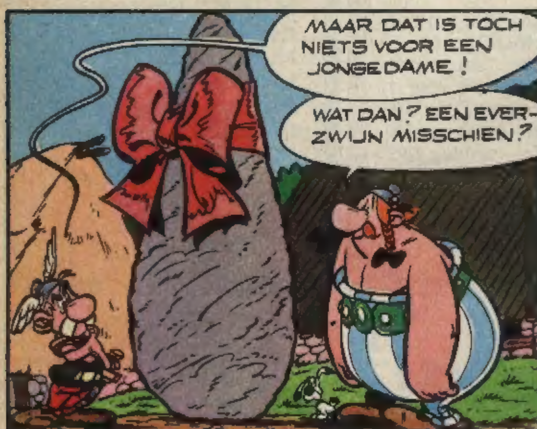

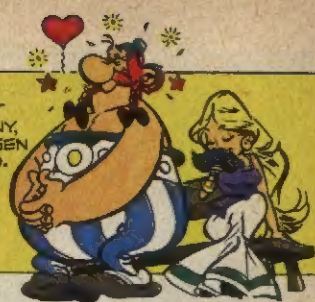

1ste LEGIOEN

TEKST GOSCINNY, TEKENINGEN UDERZO.

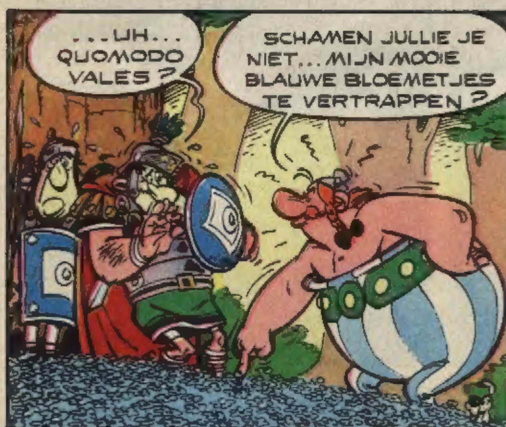

WORDT VERVOLGD

AGENT 327
MARTIN LODEWIJK
MAMMIE!! EEN WITTE TORNADO!
?!!

EEN WITTE TORNADO!
EEN WITTE TORNADO!

LIEVE DEUGD!! EEN WITTE TORNADO!!

GOMPIE! EEN WITTE TORNADO!!!

GRUTJES-NOG-AN-TOE! WAT EEN GEHEIM-AGENT AL NIET MOET DOEN OM INCOGNITO OP Z'N BUREAU TE KOMEN...GOEIEMORGEN JUFFROUW BETSY...

GOEIE-MORGEN, CHEF... IK ZA...
JE BENT TE LAAT, 327... EN KOM NU MAAR GAUW MEE! IK HEB EEN BELANGRIJKE OPDRACHT VOOR JE!!

VORIGE WEEK IS DE EERSTE PROEFVLUCHT GEHOUDEN VAN DE NL-5... ZOALS JE WEET IS DAT HET SUPER-GEHEIME PROJECT VAN DE METEREOLOGISCHE DIENST...

HELAAS IS DE BALLON ECHTER LOSGESLAGEN EN DOOR EEN NOORDENWIND AFGEDREVEN... HIER ZIE JE EEN AFBEELDING VAN DE NL-5 DIE ONDER EEN BALLON DE STRATOSFEER VERKENT!

GELUKKIG HEEFT DE NL-5 EEN STERKE AUTOMATISCHE ZENDER, DIE OP BATTERIJEN WERKT. DUS HEBBEN WE VIA DRIEHOEKSPEILINGEN ZEER NAUWKEURIG DE PLAATS BEPAALD WAAR HIJ TERECHT GEKOMEN IS... EN JIJ HEM VANDAAN GAAT HALEN...
ACAPULCO ???
DE RIVIERA ??
LAS PALMAS ???
FLORIDA ???
ATLAS WOUD

HIJ BEVINDT ZICH IN NEPAL !!! MIDDEN IN HET HIMALAJA-GEBERGTE!!
SLIK!

EEN WEEK LATER...

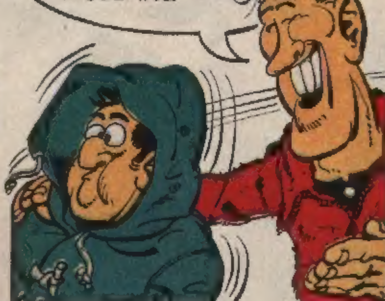

TWEE WEKEN LATER, DIEP IN HET HIMALAYA-GEBERGTE...

EN WEER GAAT HET DAPPERE GROEPJE DE HELLINGEN VAN DE MAMALIJ OP...

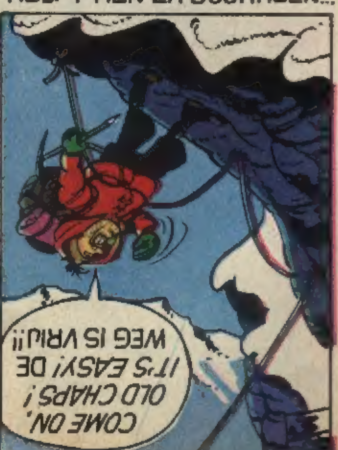
ALS AGENT 327 IS OPGEHESEN, GAAT DE TOCHT VERDER...

EN AL ZIJN DE TEGENSLAGEN VELE, HET VAKMANSCHAP...

VAN SIR EDMOND HILARITY HELPT HEN ER DOORHEEN...

NA UREN ZWOEGEN BEREIKEN ONZE VRIENDEN DE TOP..

ENKELE WEKEN LATER, TERUG IN NEDERLAND...

INTUSSEN VER WEG IN HET WOESTE HIMALAYA-GEBERGTE....

DE DAVERENDE DC'S VAN

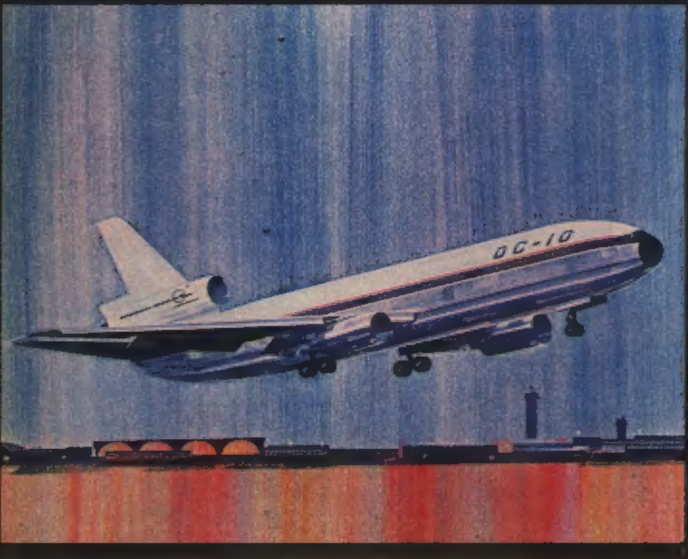

Boven: Een plaatje om te bewaren. Beroemde „Douglas Commercials" namelijk de DC-3, DC-4, DC-6, DC-7 en DC-8. Stuk voor stuk machines die historie maakten in de verkeersluchtvaart.

Rechts: De A-3 Skywarrior, een tweemotorige straalbommenwerper, gereed voor 'n katapultstart vanaf een Amerikaans vliegdekschip. Nog even en de kist raast de lucht in, weggeslingerd door de machtige katapult.

Onder: Dit wordt de nieuwste verkeersmachine van Douglas: de DC-10 luchtbus. Hij krijgt drie straalmotoren, waarvan er eentje bovenop de staart zit.

In januari 1967 was dat minibedrijfje uitgegroeid tot een gigantisch complex, waar 78.821 mensen bouwden aan de verdere faam van Donald Douglas. In die 47 jaren bouwden de fabrieken in Santa Monica 42.610 vliegtuigen + nog eens 50.991 raketprojectielen en ruimtevaartlanceerraketten: wie zoveel maakt, zou ook veel moeten verdienen. Maar Donald, de knappe technicus, kon zijn financiële problemen niet oplossen: ondanks enorme orders verslechterde de geldtoestand van zijn bedrijf met de dag. En het zou er beroerd voor de Douglas Aircraft Company hebben uitgezien, als meneer McDonnell zich het lot van zijn vakbroeder niet had aangetrokken. April 1967 werd de zaak beklonken: McDonnell stak zijn centen in het bedrijf van Douglas, waarmee een gigantische fusie werd gerealiseerd en waardoor een bedrijf ontstond waar momenteel zo'n 135.000 mensen bouwen aan o.a. de Phantoms (van McDonnell) en de Douglas Commercials van Donald, de spaarzame technicus.

Wie Douglas zegt, zegt DC (Douglas Commercials), en wie iets van vliegtuigen weet, zegt DC een twee drie vier vijf zes zeven acht negen tien. Geen kleine nikkkertjes, maar magnifieke vliegtuigen, dienstbaar gemaakt aan de burgerluchtvaart. Eén DC-1 werd er gebouwd, 'n tweemotorige voorloper van de DC-2, de roemruchte kist waarmee onze KLM de Melbourne-race heeft gewonnen (zeg „UIVER" tegen je vader en hij zal je er alles over vertellen). Met de DC-2 was de naam van Douglas „gemaakt", zoals dat heet. Sindsdien kocht de KLM alle DC's: de DC-3

transportkisten, straalbommenwerpers, Phantoms en

DOUGLAS EN MC DONNELL

Donald Douglas is een zeer spaarzaam mens. Bovendien is hij 'n razendknappe technicus, bezeten van alles wat met luchtvaart te maken heeft. Die combinatie van spaarzaamheid en kunde stelde hem in staat zijn droomwens te verwezenlijken: hij begon dan ook een geheel eigen vliegtuigfabriekje, op Clover Field in Santa Monica, Californië. Dat was allemaal in het jaar 1920.

Boven: De Douglas DC-9 met zijn straalmotoren achter aan de staart is een bekende verschijning op Schiphol.

Middenboven: Van de uitgerekte DC-8 Super verschenen drie verschillende uitvoeringen, aangeduid als de DC-8-61, 62 en 63. De KLM kocht de 63.

Links: Meer dan 2000 Douglas A-4 Skyhawks zijn er gebouwd. Ze worden gebruikt aan boord van vele Amerikaanse vliegdekschepen.

Onder: De KLM is altijd een goede klant van Douglas geweest. Hier een DC-8 van de KLM in volle vlucht.

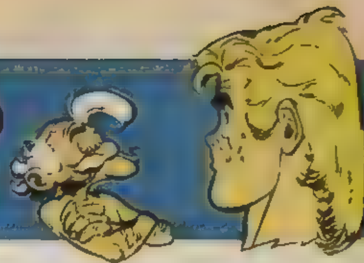
(beroemdste kist aller tijden, stok-oud, maar nog altijd in de lucht, beter bekend onder zijn naam Dakota), de DC-4, de DC-5 (een tweemotorige hoogdekker waarvan er maar een paar zijn gebouwd), de DC-6, DC-7, 8 en 9. En het ziet ernaar uit dat Donald Douglas, die een goede vriend was van mannen als Anthony Fokker en Albert Plesman, óók zijn nieuwste verkeersmachine, de DC-10, aan de Koninklijke Luchtvaart Maatschappij zal slijten

De Douglas Commercials zijn natuurlijk Donalds bekendste vliegtuigen. Maar denk niet dat ze daar in Santa Monica alleen toestellen voor de burgerluchtvaart hebben gebouwd! We zullen je nog enkele beroemde kisten opnoemen die óók door Donald gebouwd zijn, zij het voor minder vredelievende doeleinden. Je kent ze beslist wel: de A-4 Skyhawk, waarvan er ruim 2000 geproduceerd werden, en die nog altijd operationeel is in o.a. Israël en Argentinië. En dan de A-3 Skywarrior, een tweemotorige straalbommenwerper voor vliegdekschepen. En de A-1 Skyraider, 'n onverwoestbare eenmotorige propellerkist, vliegend in Vietnam. En de C-73 en C-124 Globemasters, bekendste militaire transportkisten. En de met vier turbo-props voortgestuwde C-133 Cargomaster. En de Douglas B-26 Invader, geboren in de tweede wereldoorlog en nog springlevend in onder meer Indonesië. Allemaal scheppingen van Donald Douglas, de geniale bouwer, die zo slecht met zijn centen kon omgaan. Maar ja, McDonnell helpt hem nu 'n handje. En die twee samen weten het wel te rooien!

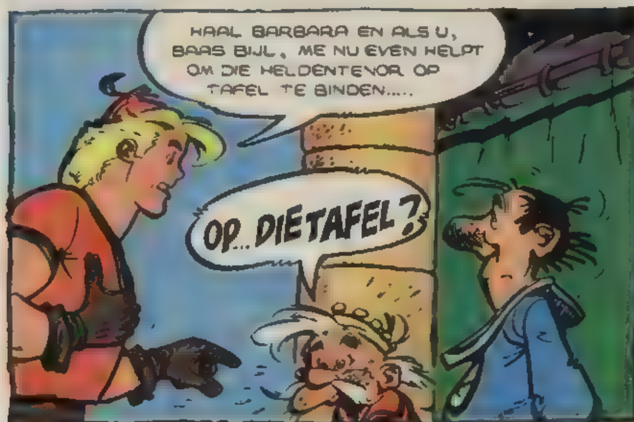

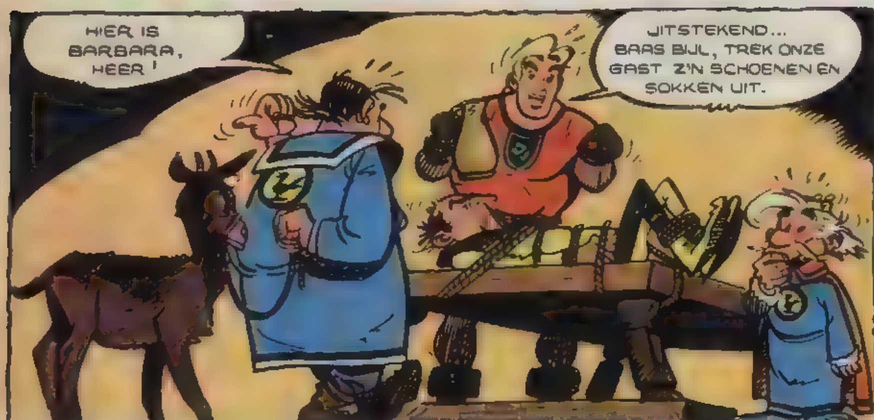
ONDER DE DEKMANTEL DER MUZE BLIJKT EEN ARSENAAL VAN GEMENE EN GIFTIGE MOORDWERKTUIGEN TE SCHUILEN. GELUKKIG MAAR DAT ROBBER DE SPION VAN HEER BRASBOL BIJTIJDS ONTMASKERT.

Robber

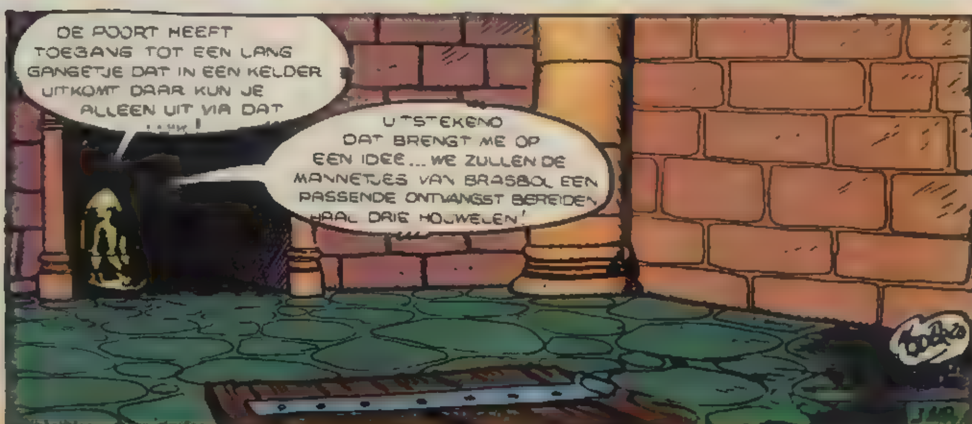

TEKST: J.M. CHARLIER EN TEKENINGEN VAN UDERZO

en de VERWENSTE BARON

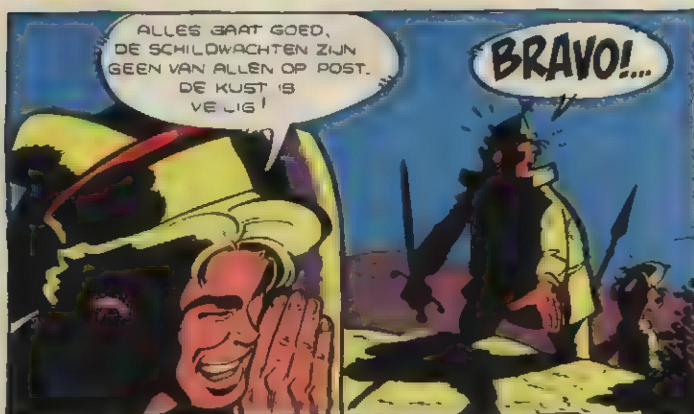

WORDT VERVOLGD

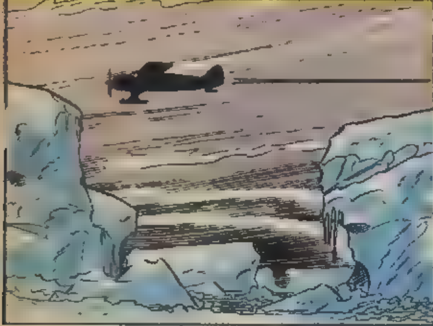

MICK TANGY

Ernest Laverdure moet op de een of andere manier aan zijn vrienden tonen dat hij nog leeft. Hij werpt zijn horloge in de sneeuw. Het wordt gevonden . . .

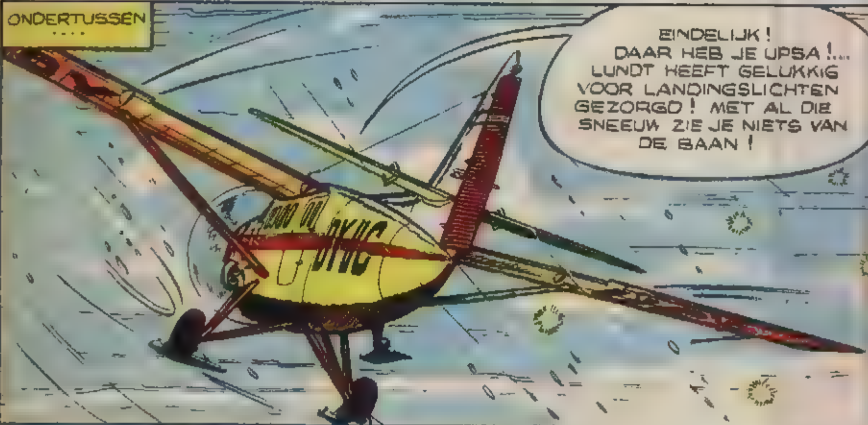
DE

TEKST: CHARLIER – TEKENINGEN: UDERZO

GEHEIME BASIS

WORDT VERVOLGD

HOLLAND

Rob van der Bol
rechtshalf, 22
bedrijfsleider

Pim van der Maas
linksback, 24
gymnastiekleraar

Jan Teske
rechtsback, 25
kraanmachinist

Sjaak Roggeveen
midvoor, 26
winkelier

Martin Kloor
linkshalf, 23
loodgieter

Martin van Vianen
keeper, 27
vertegenwoordiger

Theo Verlangen
centr. verdediger, 27
vertegenwoordiger

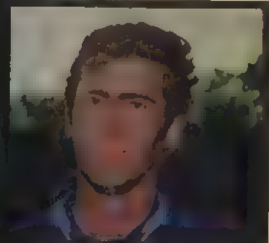
SPORT

Chris Kronshorst
centr. verdediger, 22
laborant

Theo Valkenhoff
centr. verdediger, 28
uitvoerder

Hans Dorjee
linksback, 27
winkelier

Arie Don
linksbuiten, 24
student

Joop van Maurik
aanvalsspits, 23
verwarmingsmonteur

Cor van der Hart
trainer, 40
full-prof

Anton de Lang
centr. verdediger, 23

DOOR TIBET EN A P DUCHATEAU

EEN VALSTRIK

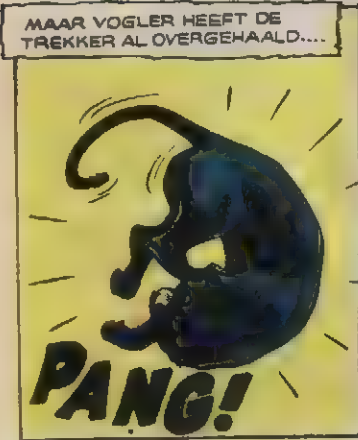
VOOR RIK RINGERS

Wie heeft met een zwarte Ford het achterneefje van commissaris Baardemakers aangereden? Rik is op bezoek bij de verdachte doctor Vogler, een man die wilde dieren verhuurt.

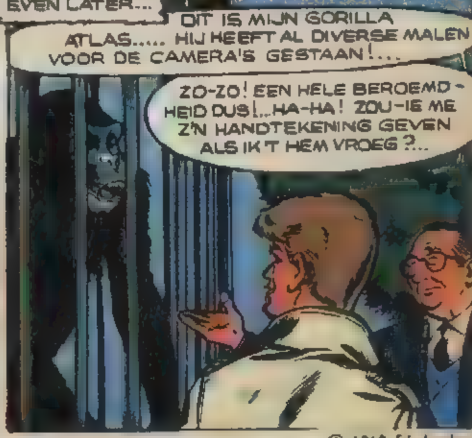

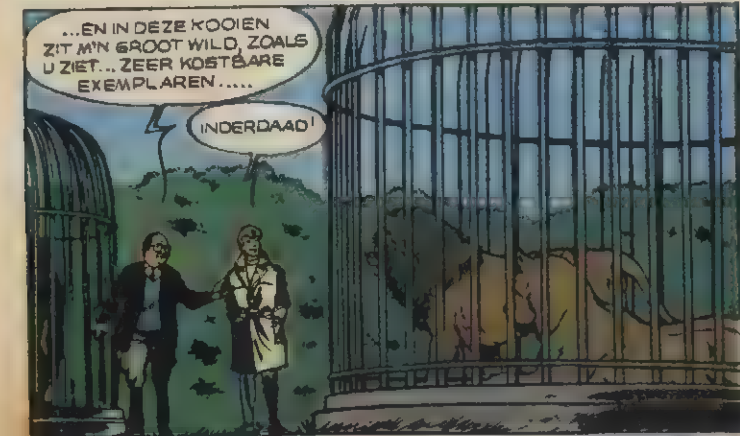

Luitenant BLUEBERRY

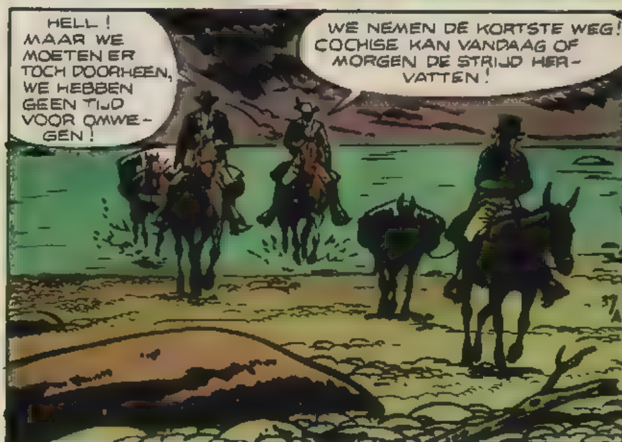

OP WEG

Crowe begeleidt Blueberry en Jimmy Macclure naar Mexico.

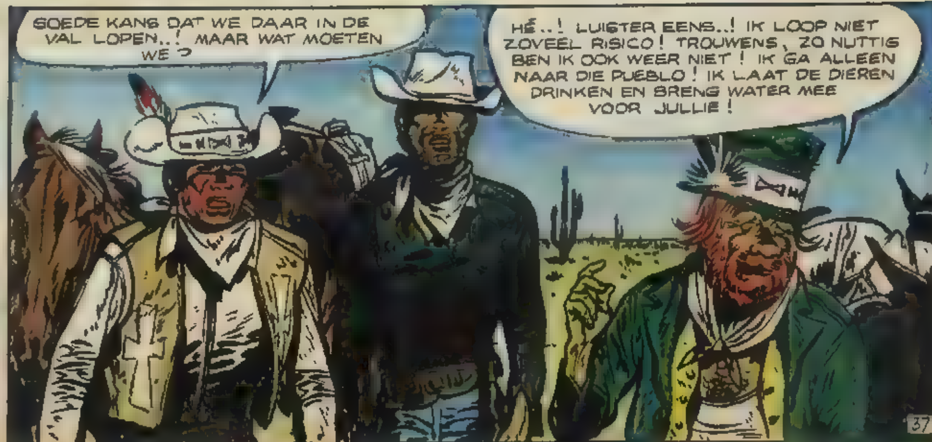

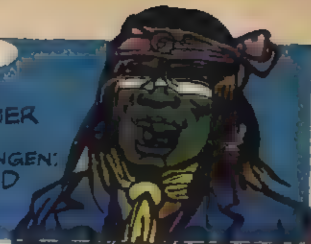

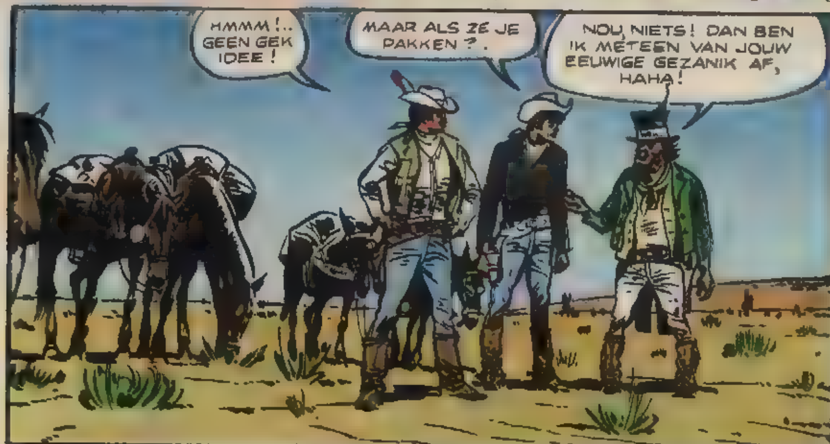
NAAR COCHISE

TEKST: CHARLIER

TEKENINGEN: GIRAUD

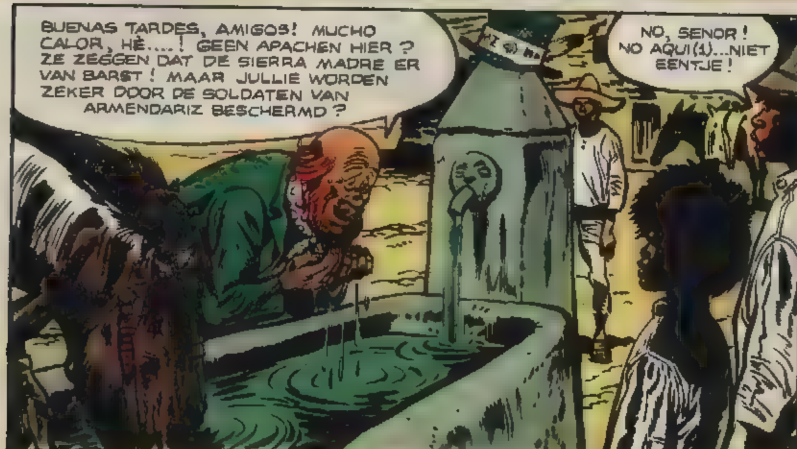
Daar hopen ze erin te slagen Cochise te vinden, de leider van de opstandige Apachen....

(1) HIER NIET.

WORDT VERVOLGD

DE BALLADE VAN DE YUKON

door Tim Maran

illustratie Henk Tol

Daar waar de Yukonrivier zich in ontzaglijke, glazige watermassa's uit de bergen van Tanana omlaag stort en over duizend donderende stroomversnellingen onstuitbaar zijn weg westwaarts baant naar de Beringzee, zingt hij met geweldige stem zijn ballade van ongetemde kracht en grootheid. Het is de ballade van dit land Alaska, waar niets zijn grenzen heeft in kracht en grootheid. De enorme Aleoetenzalm, die zich roekeloos keilt tegen de razende stroomversnelling; de gigantische Kodiakbeer, die krakend zijn weg breekt door het kreupelhout; de noorder-eland, wiens gebrul als de rollende donder is; de machtige Alaska-adelaar, die hoog aan de hemel zijn majesteitelijke kringen beschrijft; zij alle zijn de reuzen van hun soort. Zij maken deel uit van de ballade van de Yukon.
En allen die oren hebben om te horen, ontvangen deze ballade van kracht en grootheid, die trilt in het hart.

Genadeloos brandde de Indiaanse zomer over de Yukon.
In de opgedroogde kiezelbedding van een zijstroompje zwoegden drie mannen. Twee schudden de grote zeefbak, die de derde telkens volschepte met zand en grind. Tappelings stroomde het zweet over hun ontbloot bovenlichaam. Het was rugbrekend werk, maar ze deden het zonder te rusten, zwijgend, met harde gesloten gezichten. Ze zochten goud.
Drie mannen: een neger, een Indiaan en een blanke. Lang geleden, toen zij nog jonge mannen waren, hadden ze zich bij elkaar aangesloten. Niet uit vriendschap — geen van drieën voelde enige vriendschap voor de anderen — maar omdat ze elkaar nodig hadden. De neger om zijn lichamelijke kracht, de Indiaan om zijn kennis van de wildernis, de blanke om zijn initiatief. Des zomers trokken ze de wildernis langs de Yukon in en zochten systematisch de zijstroompjes af. De winters brachten ze door in het dichtstbijzijnde stadje, waar ze van alles aanpakten om hun schamel potje te verdienen en de volgende tocht voor te bereiden. Ze hadden geen geluk bij het zoeken naar goud. Hoeveel stroombeddingen ze al hadden afgezocht, wisten ze niet, maar er waren er nog duizenden af te zoeken en ze naderden reeds de vijftig. Maar ze bleven zoeken, stroombedding na stroombedding, jaar na jaar, omdat ze niet anders meer konden, het was geen goudkoorts meer die hen dreef, het had de doem van een noodlot dat zij grimmig, vereenzaamd en zwijgend droegen.
De avond viel. Geradbraakt hielden de drie mannen op met werken. Ze wasten zich en bereidden hun maaltje boven het houtvuur. Ze dronken hete koffie en staken een pijp op, ze hadden elkaar niets te zeggen. De duisternis kwam. In de duisternis hing het doffe dreunen van de Yukon, een mijl weg. Toen keek de Indiaan luisterend op. Boven de stem van de Yukon uit klonk in de hemel een langgerekte, klaaglijke kreet, als van een verdoolde ziel. „De zwarte toendraganzen," zei de Indiaan. De anderen begrepen wat hij bedoelde, maar ze zeiden niets, alleen was het alsof hun dodelijk vermoeide ogen nog dieper wegzonken in de kassen. De Indiaan praatte met zijn eigen gedachten. „De winter komt," zei hij. „We hebben nog een week, anderhalve misschien, dan moeten we weg." Ze keken in het vuur, de vermoeidheid als lood op hun hersens. Hooguit anderhalve week nog konden ze zoeken naar het goud dat hun noodlot kon doorbreken. Dan moesten ze weer weg. Met lege handen, als alle keren daarvoor, een mensenleven lang. En voordat ze terug konden om verder te zoeken, zouden ze weer een jaar ouder zijn.
De volgende morgen vulde de blanke zijn rugzak met voorraden, hij pakte zijn geweer en zei: „Jullie zoeken hier verder. Ik ga de volgende stroombedding verkennen." De anderen zeiden niets, ze waren eraan gewoon dat hij de beslissingen nam. Ze pakten schop en houweel en begaven zich zwijgend naar de wasplaats.
De blanke volgde de kiezelbedding tot hij aan de Yukon kwam, daarna ging hij stroomopwaarts. Hij was helemaal alleen met de ongerepte wildernis. Hij miste de kracht van de neger, die altijd met zijn onvermoeibaar kapmes het pad baande en de anderen over moeilijke obstakels heen hielp. Hij miste ook de feilloze intuïtie van de Indiaan, die altijd de kortste en gemakkelijkste route vond. Hij was op zichzelf aangewezen en kwam slechts moeizaam en met groot tijdverlies vooruit. Pas na anderhalve dag lopen bereikte hij het volgende zijstroompje. Het was rotsig, diep en glashelder, in het doorvallende zonlicht stoeiden forellen in de wielende kolken.
Hij gunde zich geen rust en volgde de stroombedding naar boven, klauterend over de rotsen, zijn handen en gezicht openhalend aan het dichte struikgewas.
Het kostte hem nog enkele uren voordat hij, boven een wilde stroomversnelling, de eerste ondiepte vond. De bedding was hier geslonken tot een beekje tussen brede, zandige banken met dode takken en boomstronken. Het water stroomde snel, maar bereikte er nauwelijks zijn knieën. Uitgeput wierp hij zijn rugzak af, ontkleedde zich en gaf zijn bezweet, schrijnend lichaam over aan de weldadige koelte van de beek.
Toen hij ging zitten, voelde hij een scherpe steen onder zich die los onder het zand lag. Hij greep ernaar om hem van zich af te gooien. Toen sloeg zijn hart één — twee — drie tellen over: wat hij in de hand had was geen steen, maar een goudnugget ter grootte van een kippeëi, schoongespoeld door het snel vliedende water, glanzend gepolijst door het zand...

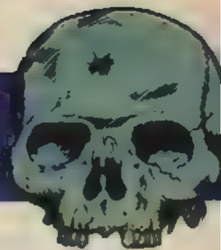
De hele middag zat de blanke als versuft met de goudklomp in zijn hand. Hij geloofde zijn ogen nauwelijks, zijn gedachten waren zeer verward, alsof ze maar niet op gang wilden komen en zich niet in een logische orde wilden laten plaatsen. Ook sliep hij die nacht niet. Hij hoorde grote kluchten zwarte toendraganzen boven zijn hoofd wegtrekken. Zij namen zijn gedachten mee, naar duizelingwekkende verten.
De volgende morgen ging hij terug. Hij moest de anderen halen. Nog enkele dagen konden zij hier zoeken, voordat zij wegmoesten. De nugget in zijn rugzak wees op een blootgelegde, zeer rijke goudader, ergens bovenstrooms de beek. Volgend jaar hoefden ze niet meer te zoeken, dan zouden ze hier terugkeren met een wettige claim. Het noodlot was doorbroken. De blanke was als verjongd, herboren, hij voelde geen vermoeidheid meer, zijn hart bonkte van triomf en geluk. Hij verlangde ernaar de gezichten van de anderen te zien, wanneer hij hen...
Daar stokten zijn gedachten. En zijn benen werden zwaarder, alsof ze niet verder wilden voordat hij gereed was met zijn gedachten. Hij zette zich op een rotsblok, met starende ogen en half openhangende mond. Traag, maar heel intens, bezon hij zich op zijn laatste gedachte. De anderen — wat had hij met de anderen te maken? Zij waren geen vrienden van hem, zelfs geen compagnons, ze hadden zich alleen bij elkaar aangesloten omdat ze elkaar nodig hadden. Wat een dwaasheid om hen op de hoogte te brengen van zijn vondst. Hij — en hij alleen had de vindplaats ontdekt, die behoorde hèm toe. Wat zou hij hem delen met een neger en een Indiaan?
De blanke zat daar op de rots en staarde voor zich uit en hij herinnerde zich vele kleine voorvallen, waarom hij de neger en de Indiaan niet mocht. Hij pakte de goudklomp uit zijn rugzak en kneide hem in zijn vuist en hij begon te transpireren van wrok en haat jegens de neger en de Indiaan. Toen hij verder ging, was hij vastbesloten te zwijgen. Ze zouden samen naar het dichtstbijzijnde stadje trekken. Daar zou hij de nugget in baar geld omzetten, zijn claim laten registreren en zich van de neger en de Indiaan losmaken.

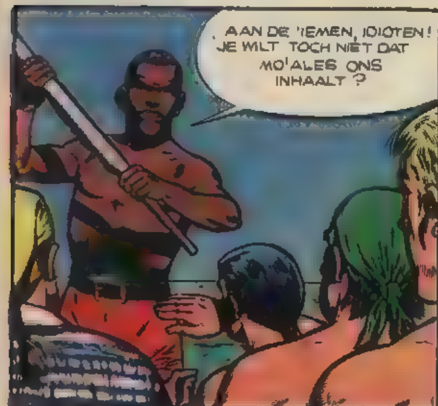
Toen hij in het kamp terugkwam, wierp hij zich op de grond en sliep de slaap van een bewusteloze. Hij ontwaakte toen de neger en de Indiaan bij zonsondergang terugkwamen van de wasplaats. Ze liepen krom van vermoeidheid. Ze keken naar hem met een naakte, hulpeloze vraag in de ogen, maar omdat hij niets zei, zeiden ze ook niets. Ze wasten zich en de neger begon het avondmaal te bereiden. Ze aten en de anderen hadden nog altijd niets gevraagd en hij zei ook niets. Het rode vlammenschijnsel woei over hun gezichten, mager en uitgeput. Drie oude mannen aan de Yukon, die zijn ballade zong in de nacht.
De blanke was een andere mens geworden, door de goudklomp in zijn rugzak. Maar de ballade van de Yukon verandert niet, omdat hij er één is van ongerepte kracht en grootheid. En ieder die oren heeft om te horen, ontvangt de ballade, die trilt in het hart.
De drie oude mannen dronken koffie en staken een pijp op.
Toen deed de blanke zijn mond open. „We moeten vroeg gaan slapen," zei hij. „Morgen gaan we weg." Hij trok zijn rugzak naar zich toe. Hij knoopte het oude, groezelige hemd open waarin hij de nugget had verpakt. De vlammen sloegen gele vonken uit het goud.
„We hebben het gevonden, vrienden," zei hij.
Voor het eerst in hun leven was tussen hen het woord „vrienden" gezegd. ■

EEN AVONTUUR VAN:

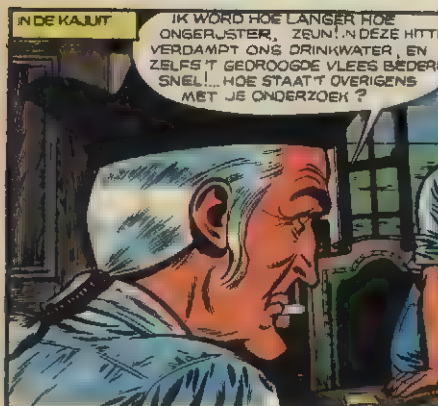
ROODBAARD

DOOR J.M.CHARLIER EN V. HUBINON

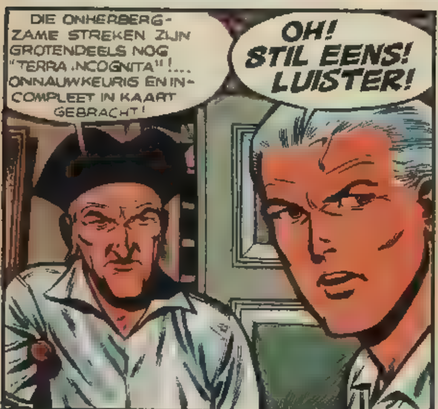

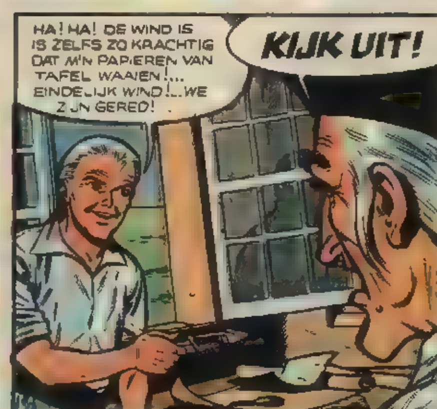

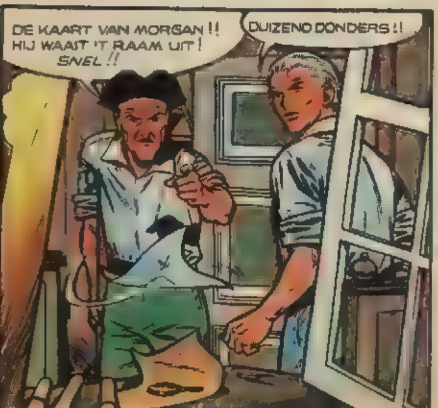

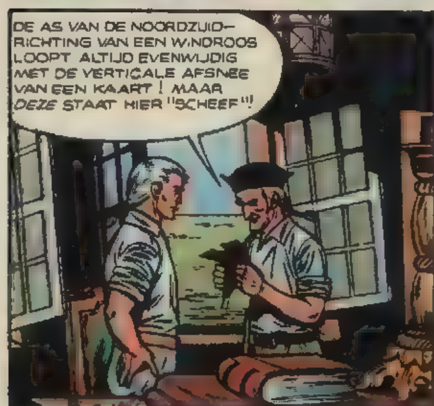

DODEMANSEILAND

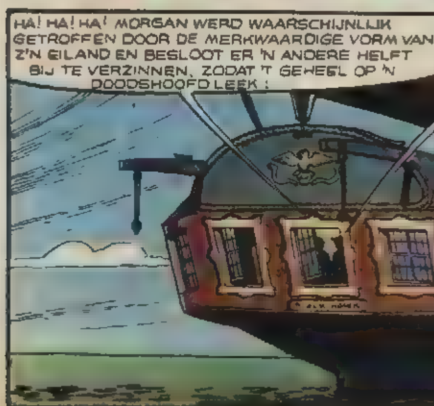

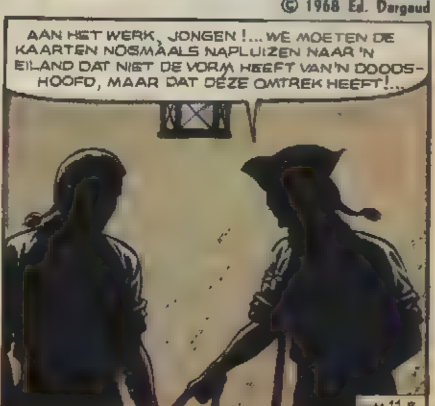

WORDT VERVOLGD

MICHEL VAILLANT

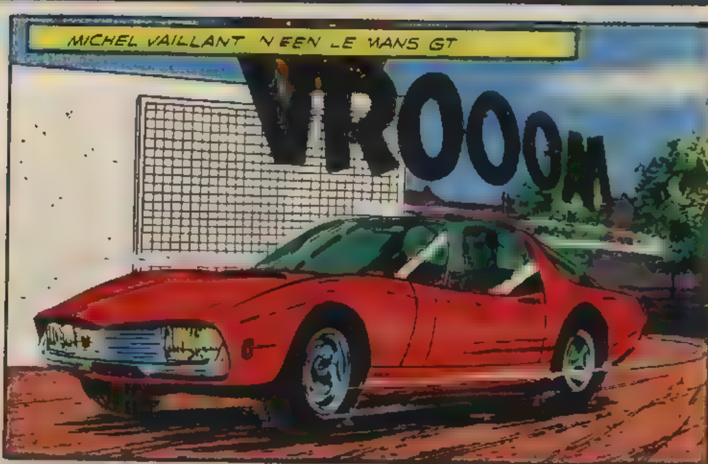
DE STRIJD

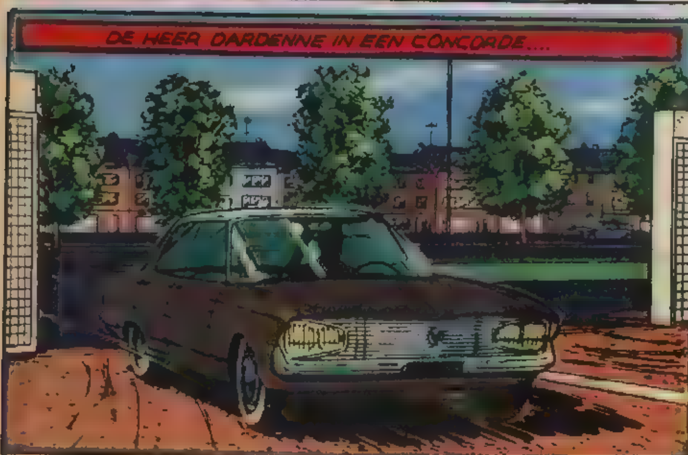
Op de Vaillantfabriek begint een gewone werkdag. Directeuren en andere hoge pieten komen natuurlijk in Vaillants naar het werk. De president-directeur komt per fiets en daar zal nog lang over worden gesproken

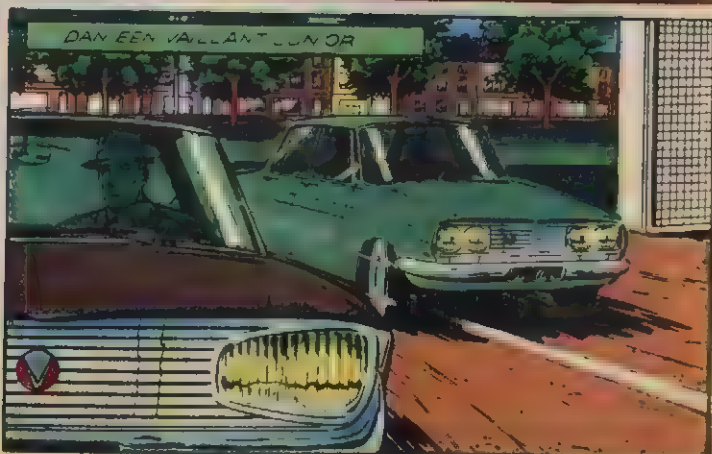

VROEG IN DE MORGEN IS HET AL EEN DRUKTE VAN BELANG BIJ DE ENORME VAILLANT-FABRIEKEN. VRACHTWAGENS DRAAIEN HET FABRIEKSTERREIN OP, TESTMODELLEN GAAN NAAR DE PROEFBAAN, IN DE FABRIEK HEERST GROTE BEDRIJVIGHEID. VOOR HET HOOFDGEBOUW....

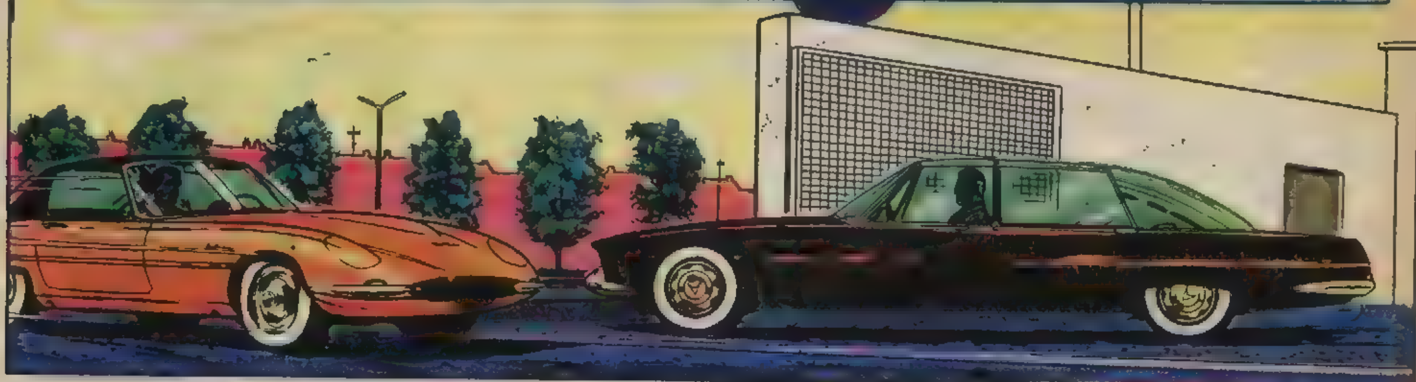

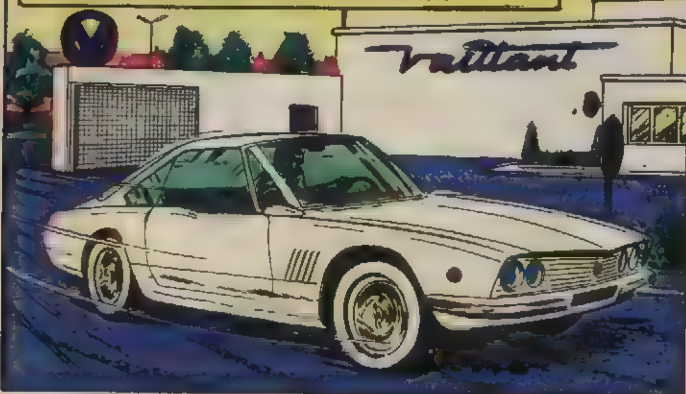

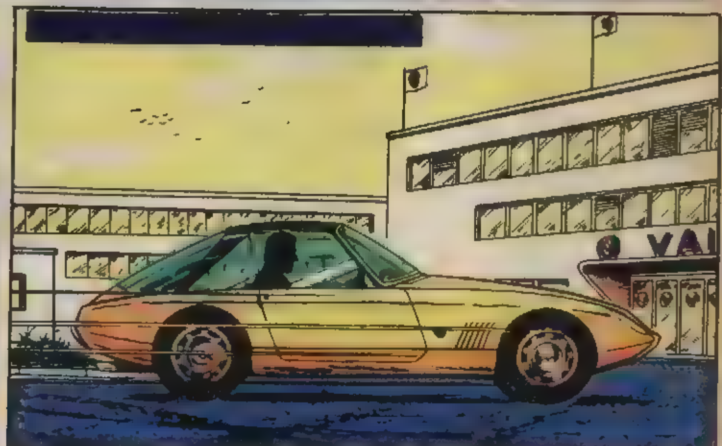
VAN DE SAMOERAI

DOOR JEAN GRATON

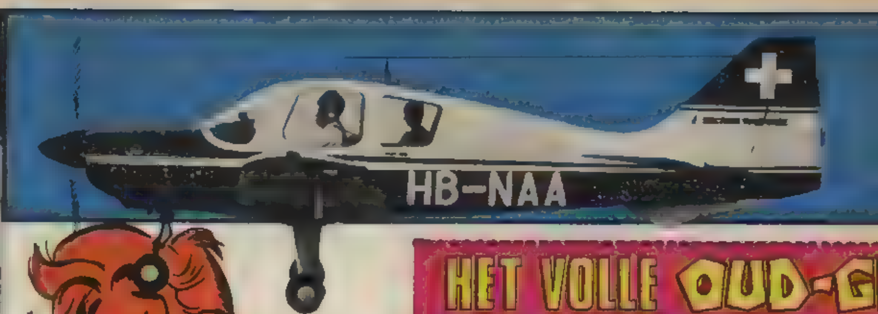

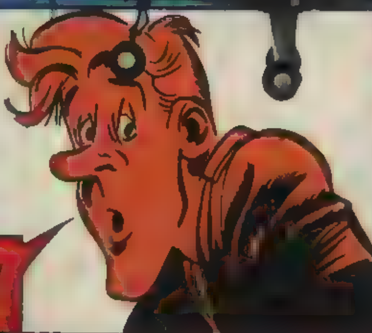

NEE! GINA IS ER NIET BIJ!

HET VOLLE OUD-G

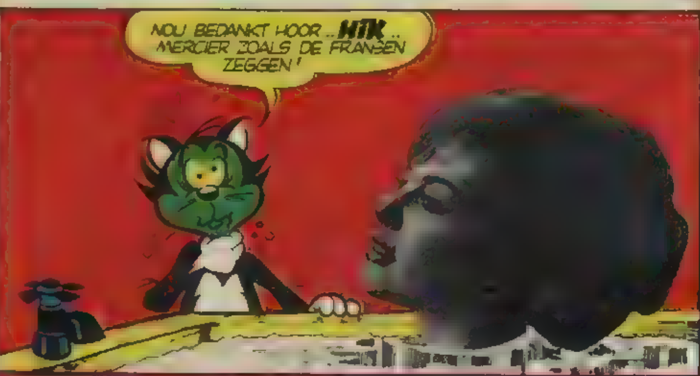

Het schijnt ontzettend moeilijk te zijn een handig, elektrisch aangedreven stadswagentje in elkaar te knutselen. Enkele eisen die je toch wel aan een dergelijk vervoermiddel mag stellen, zijn: zeer korte draaicirkel, drie kanten „uitstapbaar", flinke acceleratie, actieradius van 100 kilometer, topsnelheid om en nabij de tachtig, zitplaatsen voor twee of vier, flinke bagageruimte voor grote boodschappentas. Ford meent de oplossing gevonden te hebben en vertoonde laatst een prototype dat aan bovenstaande eisen wel voldeed.

Onze eigen Hollandse „The Golden Earrings", voortdurend in de vaderlandse hitparade („That day' tot „Dong-dong-di-ki-gi-dong") gaan spoedig in Amerika en Engeland platen maken.

Michèle Mercier moest laatst (voor de film) baden in heuse melk, maar gaf er de brui van: na drie uur werd het bad zuur.

ELVIS PRESLEY is toch zo'n goele jongen. Gaf laatst op een liefdadigheidsfeest zomaar zijn glimmende Rolls weg voor het een of andere goele doel. Daarna toog hij met 'n ordinaire taxi naar huis.

De Engelse Beagle-vliegtuigfabrieken produceren 'n bestseller van 'n sportkist: de PUP, geschikt voor les en luchtacrobatiek, plaats biedend aan twee of drie personen, ruim 200 kilometer snel. De produktie startte half '67 en er zijn al 300 toestellen verkocht. Iedere dag wordt er één PUP gemaakt; de kosten bedragen *f* 40.000.

Wie wordt er in Nettleton (Engeland) kerkklokopwinder? Niemand. Het gemeentebestuur betaalt *f* 60 per jaar voor drie keer per week winden met een sleutel van 18 kilogram.

IEKSE LEVEN...

„Het moet echter, werkelijker, hoe zal ik 't zeggen, uit het volle oud-Griekse leven gegrepen," riep regisseur John Barton tegen de jongens die de heldenrollen in Shakespeares Croilus en Cressida moesten vertolken. Toen sloegen de jongens aan het oefenen om echte oud-Griekse spierballen te krijgen.

Echte struisvogelveren zitten er verwerkt in deze cocktailjurk uit Wenen. En als je nog weet dat het kleed van 'n vlammend scharlaken is...

WERELDTENTOONSTELLING-1970 zal in Japan worden gehouden. Japan heeft de ontwerpen voor zijn paviljoen van de toekomst al klaar.

VUURVOGELTJE

PEP had een exclusief interview met Arthur Brown, de popster die de laatste tijd zoveel furore maakt. PEP: „En Arthur, wanneer ben je geboren?" Arthur: „Het was in de koude winter van 1868. Het geheime recept voor een eeuwige jeugd kocht ik van een grijsaard in Cornwall. Maar ja, ik heb verschillende levens gehad. Ik ben bijvoorbeeld hulpje geweest van de grote Buffalo Bill, op Tahiti heb ik me verdienstelijk gemaakt als Voodoodanser en bovendien ben ik nog een tijdje particulier secretaris geweest van Friedrich Nietzsche."
Wat allemaal niet wegneemt dat het optreden van Arthur een geweldige belevenis is. Als de zaallichten doven, weet hij zijn publiek tot ongekende hysterische hoogten op te zwepen met zijn vuur-act. Hij vervloekt de mensen die in de zaal zitten en maakt danspassen die regelrecht uit de allergeheimste handboeken van de zwarte magie stammen. Over zijn muziek is hij buitengewoon serieus. PEP: „Wat bedoel je ermee?" Arthur: „Ik wil schokken. Als je de mensen in de zaal wat vertellen wilt, moet je dat niet lief doen, maar dan moet je ze eens flink door elkaar schudden!"

LUCKY LUKE

De „mannen" van Jack Ready brengen 'n bezoekje aan de ranch van Waldo. Het is bedoeld als waarschuwing, maar Waldo is buitenshuis en Jasper blijft er koud onder.

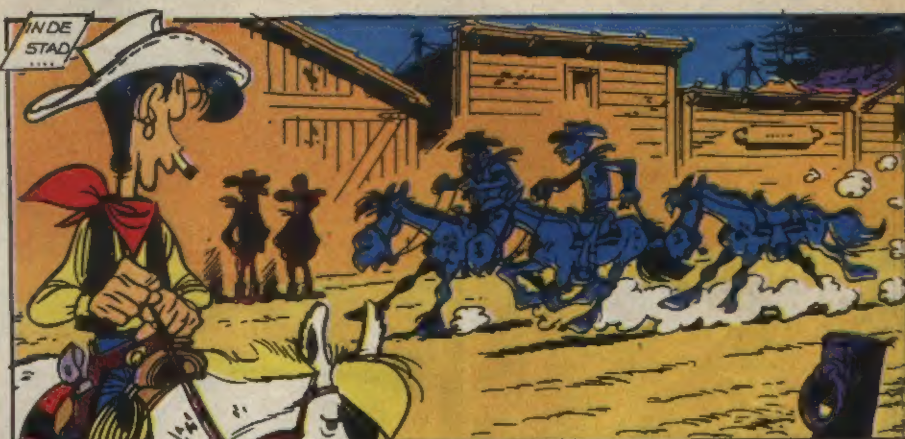

TENDERFOOT

DOOR MORRIS EN GOSCINNY

WORDT VERVOLGD

OOK ZWARTE PIET DRAAGT G4 SCOUTS

Er is geen ander cadeau te bedenken dat opwindender is en waar je meer plezier aan zult beleven dan juist aan Scouts. De enige schoen met ingebouwd kompas in de hak, zodat je altijd de weg kunt vinden, en met bijna onverslijtbare dierensporen-zolen. Reuze opwindende schoenen ! Ook Zwarte Piet is reuze enthousiast. Vraag daarom Scouts voor Sint Nikolaas. Zet ze bovenaan op je verlanglijst. Wil je ze liever eerst zelf zien of passen ga dan naar je Scouts-winkelier die herkenbaar is aan nevenstaand raamembleem.